

PROVES D'ACCÉS A LA UNIVERSITAT

PRUEBAS DE ACCESO A LA UNIVERSIDAD

CONVOCATÒRIA: JULIOL 2014	CONVOCATORIA: JULIO 2014
HISTÒRIA D'ESPANYA	HISTORIA DE ESPAÑA

BAREM DE L'EXAMEN

1. Descriviu el tipus de fonts utilitzades en els textos. (1 punt)
2. Identifiqueu les idees principals dels textos, situant-les breument en el seu context històric i el nucli temàtic corresponent. (2,5 punts)
3. Expliqueu com s'entenen en aquell context els conceptes "amnistia" i "sobirania popular". (2 punts)
4. Situeu i expliqueu l'estricta Transició política, amb especial atenció al paper de l'antifranquisme. (2,5 punts)
Analitzeu les mesures a què es refereixen els textos i relacioneu-les amb la situació durant la dictadura. (2 punts)

SEGONA OPCIO

Document 1

"Si hi ha hagut un tema permanent en la reivindicació i mobilització de l'oposició, tant política com sindical, durant els llargs anys de la dictadura, aquest ha sigut sens dubte el de l'amnistia. (...) La petició d'amnistia és una constant de la nostra història moderna, perquè, per desgràcia el poble espanyol durant segles, excepte brevíssims períodes, sempre s'ha enfrontat al problema que els règims imperants, per a sobreviure, empresonaven o obligaven a exiliar-se els seus adversaris polítics. El més llarg i tràgic d'aquests períodes es va iniciar, com és sabut, el 1939 –per a alguns el 1936– i les seues seqüeles finals no han sigut encara superades. Estem en la fase final i potser decisiva si la proposició de llei que acaba de ser elaborada pels partits comunista, socialista, socialista popular i minoria basc-catalana, passa la prova del Parlament i es converteix en llei".

Nicolás Sartorius, "Amnistia laboral", *Triunfo*, núm. 767, 8 d'octubre de 1977

Document 2

"En el moment en què jo prenc la decisió de legalitzar el Partit Comunista, i la prenc amb el concert de diversos ministres, no es pot dir que es tracta d'un fet aïllat i sense precedents. Tots els que estàvem treballant en la línia d'arribar a la convocatòria d'unes eleccions generals lliures que permeteren el renaixement de la democràcia al nostre país, tots sabíem que es legalitzaria el PCE. Ho volíem fer en el moment en què fóra menys traumàtic per al país perquè és cert que tants anys apallissant el Partit Comunista i fent-li dipositari de tots els mals que havia tingut com a conseqüència un estat, diguem que majoritari, almenys de recel cap al PCE (...)

Jo vaig legalitzar al Partit Comunista perquè en aquell moment em semblava clau des del punt de vista nacional, i de manera molt especial, des de l'internacional. I també per ser de justícia que ens oblidàrem dels traumes de la Guerra Civil i que el Partit Comunista, immers en un Estat democràtic, tinguera l'oportunitat de jugar el paper que li corresponguera en funció dels vots que obtinguera en les eleccions. I he de dir que Santiago Carrillo va prestar un servei important, importantíssim de fet, perquè gràcies a ell els nivells d'agitació que vam poder viure llavors –i en vam viure moltíssims– s'haurien pogut multiplicar per l'acció dels comunistes. (...)

Victòria Prego, "I. Adolfo Suárez. La apuesta del Rey (1976-1981)" en *Presidentes. Veinticinco años de historia narrada por los cuatro jefes de gobierno de la democracia*. Barcelona, Plaça & Janés, 2000, Pp. 57-66.

PROVES D'ACCÉS A LA UNIVERSITAT

PRUEBAS DE ACCESO A LA UNIVERSIDAD

CONVOCATÒRIA: JULIOL 2014	CONVOCATORIA: JULIO 2014
HISTÒRIA D'ESPANYA	HISTORIA DE ESPAÑA

BAREMO DEL EXAMEN

1. Describa el tipo de fuentes utilizadas en los textos. (1 punto)
2. Identifique las ideas principales de los textos, situándolas brevemente en su contexto histórico y el núcleo temático correspondiente. (2,5 puntos)
3. Explique cómo se entendían en aquel contexto los conceptos “amnistía” y “soberanía popular”. (2 puntos)
4. Sitúe y explique la estricta transición política, con especial atención al papel del antifranquismo. (2,5 puntos)
Analice las medidas a las que se refieren los textos y relaciónelas con la situación durante la dictadura. (2 puntos)

SEGUNDA OPCIÓN

Documento 1

“Si ha habido un tema permanente en la reivindicación y movilización de la oposición, tanto política como sindical, durante los largos años de la dictadura, éste ha sido sin duda el de la amnistía. (...) La petición de amnistía es una constante de nuestra historia moderna, pues, por desgracia el pueblo español durante siglos, salvo brevísimos periodos, siempre se ha enfrentado al problema de que los regímenes imperantes, para sobrevivir, metían en la cárcel u obligaban a exiliarse a sus adversarios políticos. El más largo y trágico de estos periodos se inició, como es sabido, en 1939 –para algunos en 1936– y sus secuelas finales no han sido todavía superadas. Estamos en la fase final y quizás decisiva si la proposición de ley que acaba de ser elaborada por los partidos comunista, socialista, socialista popular y minoría vasco-catalana, pasa la prueba del Parlamento y se convierte en ley”.

Nicolás Sartorius, “Amnistía laboral”, *Triunfo*, nº 767, 8 de octubre de 1977

Documento 2

“En el momento en el que yo tomo la decisión de legalizar el Partido Comunista, y la tomo con el concierto de varios ministros, no se puede decir que se trata de un hecho aislado y sin precedentes. Todos los que estábamos trabajando en la línea de llegar a la convocatoria de unas elecciones generales libres que permitieran el renacimiento de la democracia en nuestro país, todos sabíamos que se iba a legalizar el PCE. Lo queríamos hacer en el momento en que fuera menos traumático para el país porque es cierto que tantos años vapuleando al Partido Comunista y haciéndole depositario de todos los males que había tenido como consecuencia un estado, digamos que mayoritario, por lo menos de recelo hacia el PCE (...).

Yo legalicé al Partido Comunista porque en aquel momento me parecía clave desde el punto de vista nacional, y de manera muy especial, desde el internacional. Y también por ser de justicia que nos olvidáramos de los traumas de la Guerra Civil y que el Partido Comunista, inmerso en un Estado democrático, tuviera la oportunidad de jugar el papel que le correspondiera en función de los votos que obtuviera en las elecciones. Y tengo que decir que Santiago Carrillo prestó un servicio importante, importantísimo de hecho, porque gracias a él los niveles de agitación que pudimos vivir entonces –que vivimos muchísimos– se hubieran podido multiplicar por la acción de los comunistas. (...).

Victoria Prego, “I. Adolfo Suárez. La apuesta del Rey (1976-1981)” en *Presidentes. Veinticinco años de historia narrada por los cuatro jefes de gobierno de la democracia*. Barcelona, Plaza & Janés, 2000, pp. 57-66.